

Sygn. akt II AKa 445/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Zbigniew Kapiński (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Plawgo

SO (del.) – Ireneusz Szulewicz

Protokolant: – sekr. sąd. Piotr Grodecki

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2016 r.

sprawy R. G. (1) urodz. (...) w G. K.c. J. i E.

*oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,
art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.*

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 23 marca 2015 r. sygn. akt XVIII K 330/07

zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonej R. G. (1) zmienia w ten sposób, że przyjmuje iż w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w pkt I, II i III wyroku swoim zachowaniem wyczerpała ona jedynie znamiona czynu określonego w art. 297 § 1 k.k. poprzez przedłożenie podrobionych, nierzetelnych lub poświadczających nieprawdę dokumentów dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu i w związku z przedawnieniem karalności tych czynów na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec oskarżonej R. G. (1) w zakresie tak przypisanych jej czynów umarza, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Prokuratura oskarżyła **R. G. (1)** o to, że:

I. w okresie od 14 grudnia 1999 r. do 22 grudnia 1999 r. w C., D. D. działając jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o., natomiast R. G. (1) działając jako członek zarządu w/w spółki, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadzili w błąd Bank(...) (...)w C., co do rzeczywistej wartości kapitału zakładowego spółki, zdolności kredytowej wynikającej ze stanu posiadanych i przyszłych zobowiązań z tytułu zawartych umów i poręczeń, posługując się przy tym podrobionym dokumentem w postaci umowy realizacyjnej nr (...) lokalu mieszkalnego na wynajem z dnia 29 grudnia 1999 r. zawartej pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. a (...) s.c. dotyczącym wykonania dokumentacji oraz kosztorysu wykonawczego, przy czym dokumenty te miały istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, czym doprowadzili Bank (...)w C., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 1000000 zł w związku z podpisaną umową o kredyt

inwestycyjny budowlany(...) nr (...) udzielony w kwocie 1500000 zł, w wyniku niespłacenia wymaganych rat kapitałowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 14 grudnia 1999 r. do 27 grudnia 1999 r. w L., D. D. działając jako prezes zarządu spółki (...) sp. z o.o., natomiast R. G. występując jako członek zarządu w/w spółki, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadzili w błąd Bank (...) w L., co do rzeczywistej wartości kapitału zakładowego spółki, co do zdolności kredytowej wynikającej ze stanu posiadanych i przyszłych zobowiązań z tytułu zawartych umów cywilnoprawnych i poręczeń oraz co do istnienia zobowiązań wobec innego banku, przy czym pisemnych oświadczeń odnośnie zawarcia w/w umów, poręczeń i zobowiązań nie zawarli we wniosku kredytowym o nr(...) a informacje te dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadzili Bank (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wysokości 333000 zł w związku z podpisaną umową kredytu obrotowego, długoterminowego nr (...)udzielonego w kwocie 370000 zł, w wyniku niespłacenia wymaganych rat kapitałowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 20 września 2000 r. w L., M. P. działając jako członek zarządu spółki (...) sp. z o.o., natomiast R. G. (1) występując jako członek zarządu w/w spółki, wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadzili w błąd Bank (...)w L. co do zdolności kredytowej wynikającej ze stanu posiadanych i przyszłych zobowiązań z tytułu zawartych umów cywilnoprawnych poręczeń oraz co do istnienia zobowiązań wobec innego banku, przy czym pisemnych oświadczeń odnośnie zawarcia w/w umów, poręczeń i zobowiązań nie zawarli we wniosku kredytowym o nr(...) a informacje te dotyczyły okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, czym doprowadzali Bank (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 50000 zł w związku z podpisaną umową kredytu w rachunku bieżącym – linia (...)udzielonego w kwocie 50000 zł w wyniku niespłacenia wymaganych rat kapitałowych,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 23 marca 2015 r. uznał oskarżoną R. G. (1) za winną tego, że:

I. w okresie od 14 grudnia 1999 roku do dnia 7 stycznia 2000 roku w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu z banku, po uprzednim wprowadzeniu pracowników Banku (...) w C. w błąd co do danych (...) spółki (...), wniesionego do tej spółki kapitału zakładowego i zdolności kredytowej tej spółki poprzez przedłożenie podrobionych, nierzetelnych lub poświadczających nieprawdę dokumentów, dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadziła pracowników Banku (...)w C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tego banku znacznej wartości, polegającego na wypłaceniu kredytu w kwocie 1500000 zł, który następnie nie został spłacony w terminach i na zasadach określonych w umowie kredytowej numer (...) z dnia 22 grudnia 1999 roku, co stanowi przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w zbiegu z art. 297 §11 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i w związku z art. 33 § 2 k.k. skazała ją na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, każda stawka w kwocie po 20 zł (dwadzieścia złotych);

II. w okresie od 14 grudnia 1999 roku do 27 grudnia 1999 roku w L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu z banku, po uprzednim wprowadzeniu pracowników Banku (...) w L. w błąd co do danych (...) spółki (...), wniesionego do tej spółki kapitału zakładowego i zdolności kredytowej tej spółki poprzez przedłożenie nierzetelnych dokumentów i pisemnych oświadczeń, dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadziła pracowników Banku (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tego banku znacznej wartości polegającego na postawieniu

do dyspozycji B. C. kredytu w kwocie 370000 zł, który następnie nie został spłacony w terminach i na zasadach określonych w umowie kredytowej numer (...) z dnia 27 grudnia 1999 roku, co stanowi przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i w związku z art. 33 § 2 k.k. skazał ją na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, każda stawka w kwocie po 20 zł (dwadzieścia złotych);

III. w okresie od 19 września 2000 roku do dnia 20 września 2000 roku w L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i uzyskania kredytu z banku, po uprzednim wprowadzeniu pracowników Banku(...) w L. w błąd co do danych (...) spółki (...), wniesionego do tej spółki kapitału zakładowego i zdolności kredytowej tej spółki poprzez przedłożenie nierzetelnych dokumentów i pisemnych oświadczeń, dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, doprowadziła pracowników Banku (...) w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tego banku polegającego na udzieleniu tej spółce kredytu w rachunku bieżącym w kwocie 50000 zł, który następnie nie został spłacony w terminach i na zasadach określonych w umowie kredytowej numer (...) z dnia 20 września 2000 roku, co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zbiegu z art. 297 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. i w związku z art. 33 § 2 k.k. skazał ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, każda stawka w kwocie po 20 zł (dwadzieścia złotych);

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 i § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonej R. G. (1) kary pozbawienia wolności oraz grzywny połączył i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny, każda stawka w kwocie po 20 zł (dwadzieścia złotych);

V. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej R. G. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat;

IX. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonej R. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 34697,13 zł (trzydzieści cztery tysiące sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych i trzynaście groszy) oraz wymierzył jej opłatę w kwocie 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych).

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej w całości na jej korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. wyrokowi temu zarzucił:

I. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa karnego procesowego - art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, oparciu wyroku na wybiórczo wskazanym w treści orzeczenia materiale dowodowym nie zaś na całokształcie ujawnionych w toku przewodu dowodów, powołaniu dowodów wyłącznie dla oskarżonej niekorzystnych i pominięciu dowodów z dokumentów w tym m.in. bankowych i komorniczych, wyników ekspertyzy (...), protokołu kontroli skarbowej zeznań świadków, w tym m.in. - pracowników Banków: (...)i Banku (...) w L., opinii biegłych z ekonomiki i finansów oraz badania pisma ręcznego, rzeczoznawców majątkowych w tym m.in. T. S. a nadto niewyciągnięciu prawidłowych, zgodnych z zasadami prawidłowego wnioskowania ustaleń w zakresie w/w przeprowadzonych dowodów bez należytego i logicznego uzasadnienia w treści orzeczenia,

II. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa karnego procesowego - art. 193 k.p.k. polegającą na:

1. zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu ekonomiki i finansów na okoliczność wskazanych z treści pisma z dnia 19 września 2014r. stanowiącego analizę pozyskanej opinii rozbieżności co do wyciągniętych przez biegłego wniosków oraz zaniechań biegłego w czynionych ustaleniach skutkiem czego doszło do błędnych ustaleń sądu meriti w zakresie sytuacji ekonomicznej Spółki (...) w okresie lat 1998-1999,

2. zaniechaniu dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomiki przedsiębiorstw dysponującego wiedzą w zakresie rynku nieruchomości, budownictwa i rynku deweloperskiego w latach 1998-1999 w celu ustalenia jaki wpływ na inwestycję budowy osiedla w C. w czasie jej realizacji miały błędy i uchybienia generalnego wykonawcy wykazane w opinii I. (...) oraz oceny samej inwestycji w odniesieniu do rynku deweloperskiego lat 1998-1999 w sytuacji błędnych wniosków wyciągniętych przez biegłego A. S. i oparciu na nich wyroku

III. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa karnego procesowego - art. 92 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 170 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającą na:

1. zaniechaniu dopuszczenia dowodu ze wskazanych w pkt. II opinii biegłych a nadto na zaniechaniu dołączenia do akt pełnego wykazu wierzycieli (...), regulaminu banku (...) skutkiem czego oparto wyrok o niepełny materiał dowodowy skutkujący błędnymi ustaleniami faktycznymi sądu meriti w zakresie pozyskania kredytu z Banku (...), wyceny i oceny inwestycji w C. oraz zaspokojenia wszystkich wierzycieli (...) w drodze sprzedaży nieruchomości położonych w C.,

2. zaniechaniu przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy M. N. (1) a Z. Ż. w celu wyjaśnienia rozbieżności w ich zeznaniach odnośnie okoliczności pozyskania przez M. N. kredytu i jego przeznaczenia co skutkowało przyjęciem przez sąd meriti błędnej oceny zeznań w/w świadka w kontekście dokumentów w postaci kopii umowy realizacyjnej, kwoty i daty uzyskanego kredytu i zbieżności tychże dokumentów a nadto w kontekście opinii biegłego pisemnej i ustanej z zakresu badania pisma ręcznego.

Ponadto wyrokowi temu zarzucił:

IV. Mającą wpływa na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa materialnego - art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk polegającą na błędnym przyjęciu, że działanie R. G. (1) wyczerpało znamiona w/w przestępstw, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy i jego prawidłowa ocena nie pozwala na przyjęcie ani celowości działania, ani wprowadzenia pracowników Banku(...) i Banku(...) w L. w błąd w celu wyłudzenia kredytów, ani także przedłożenia w w/w bankach nieprawdziwych dokumentów w celu uzyskania kredytów.

I wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonej jest w części zasadna, a mianowicie w zakresie w jakim kwestionowana jest kwalifikacja prawna czynów z art. 286 § 1 k.k.

Z utrwalanego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych wynika, że określone w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest tu osiągnięcie korzyści majątkowej.

Korzyścią majątkową, stanowiącą cel działania sprawy przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jest ogólne polepszenie sytuacji majątkowej, co może polegać na zwiększeniu aktywów lub zmniejszenia pasywów (wyrok Sądu Najwyższego z 5 czerwca 2012 r. II KK 287/11, Lex nr 1212889).

Bez wątplenia zatem oszustwo jako przestępstwo celowościowe może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim, a celem sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Sprawca nie tylko musi chcieć uzyskać korzyść majątkową, lecz musi także chcieć w tym celu użyć określonego sposobu działania lub zaniechania.

Jeżeli jeden z tych elementów nie jest objęty świadomością nie ma oszustwa, jeżeli któregoś z nich sprawca nie chce wprost zrealizować, lecz tylko się na nie godzi również nie ma oszustwa.

Przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. może być zatem popełnione tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 grudnia 2014 r., Lex nr 1676101).

Analizując treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy nie dokonał analizy i oceny zachowania oskarżonej R. G. (1) w kontekście tych wszystkich wymienionych znamion czynu z art. 286 § 1 k.k., które muszą przecież być ustalone i rozważone, aby mogło dojść do przypisania oskarżonej przestępstwa oszustwa. W szczególności brak jest w uzasadnieniu Sądu meriti jednoznacznych ustaleń i rozważań, że oskarżona R. G. (1) działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Wprawdzie powyższe znamię czynu znajduje się w opisie czynów przypisanych oskarżonej w pkt I, II i III zaskarżonego wyroku, ale zarówno z dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych jak również z tej części rozważań dotyczących kwalifikacji prawnej nie wynika, żeby Sąd Okręgowy ustalił wprost i w sposób jednoznaczny, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś w rozważaniach nie przeanalizował w żaden sposób tej kwestii.

Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika jedynie, że w końcowej części dotyczącej wymiaru kar za poszczególne czyny Sąd stwierdził, że „Dodatkowo mając na względzie, że oskarżona zarzucanych jej czynów dopuściła się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”.

Nie można jednak uznać, że powyższe jednozdaniowe stwierdzenie rozstrzyga omawiany problem, oraz że Sąd pierwszej instancji w ten sposób ustalił i przeanalizował istnienie tego znamienia czynu określonego w art. 286 § 1 k.k.

Należy w tym miejscu zauważyć, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest dość obszerne, uwzględniając zgromadzony w sprawie materiał dowody, gdyż liczy 82 strony, ale znaczna jego część została poświęcona przytoczeniu treści wyjaśnień składanych przez oskarżoną na poszczególnych etapach postępowania (str. 13-40), co wydaje się zbędne.

Zamiast tego Sąd Okręgowy powinien bardziej skoncentrować swoją uwagę na kwestiach, które są o wiele bardziej istotne w kontekście dokonania przez Sąd odwoławczy instancyjnej kontroli trafności zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie dokonania wszechstronnej, wnikliwej analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów stanowiących podstawę dokonanych ustaleń faktycznych w aspekcie wykazania, czy ustalone przez Sąd zachowanie oskarżonej wypełnia wszystkie znamiona zastosowanych przez Sąd przepisów prawa karnego, materialnego tj. art. 286 § 1 k.k., 294 § 1 k.k., 297 § 1 k.k. oraz 11 § 2 k.k.

Ogólne stwierdzenie Sądu meriti zawarte na str. 74 uzasadnienia, że oskarżona R. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynów zarzucanych jej w akcie oskarżenia nie może zastąpić konkretnych rozważań, z których powinno wynikać jakie konkretne dowody i okoliczności świadczą o tym, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała każde ze znamion określonych w powołanych w podstawie skazania przepisów prawa materialnego i w szczególności brak tych rozważań odnosi się do znamion określonych w art. 286 § 1 k.k.

Zaznaczyć bowiem należy, że przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem przez Sąd orzekający tego, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wyprowadzenie w błąd innej osoby oraz to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym zachowanie ukierunkowane jest na określony cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej.

Dla przypisania zaś sprawstwa przestępstwa wyczerpującego kumulatywnie znamiona określone w przepisach art. 297 § 1 k.k., art. 286

§ 1 k.k., niezbędne jest wykazanie, że w chwili przedkładania pracownikowi banku w celu uzyskania kredytu, przerobionego, podrobionego, poświadczającego nieprawdę albo nierzetelnego dokumentu, sprawca nie tylko zamierzał uzyskać kredyt, ale już miał z góry powzięty zamiar jego niespłacenia w przyszłości.

Wszak, gdyby bowiem założyć, że każdy kto przedkłada takiego rodzaju dokumenty (a tym samym uzyskuje w sposób określony przepisem art. 297 § 1 k.k. kredyt) jednocześnie „automatycznie” odpowiada za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i nie zachodzi przy tym konieczność ustalenia po jego stronie zamiaru działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynikającego np. z założenia sprawcy, że nie spłaci zaciągniętego kredytu, to ustawodawca zbędnie wprowadziłby do kodeksu karnego obok przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., także przestępstwo określone w przepisie art. 297 § 1 k.k.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu Apelacyjnego trafny jest w części zarzut obrazy prawa materialnego zawarty w omawianej apelacji, bowiem z dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych oraz rozważań dotyczących prawno-karnej oceny zachowania oskarżonej nie wynika, że wszystkie znamiona występku określonego w art. 286 § 1 k.k. zostały rzeczywiście zrealizowane.

W związku z tym Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął iż w zakresie czynów przypisanych oskarżonej w pkt I, II i III R. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpała jedynie znamiona określone w art. 297 § 1 k.k. poprzez przedłożenie podrobionych, nierzetelnych lub poświadczających nieprawdę dokumentów dotyczących okoliczności mających istotne znaczenie dla uzyskania kredytu.

Powyższy element ustaleń faktycznych dotyczących tego faktu ma bowiem pełne oparcie w materiale dowodowym przedmiotowej sprawy wskazanym przez Sąd Okręgowy i z tych dowodów w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżona R. G. (1) przedłożyła w zakresie opisanym w czynach z pkt I, II i III pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytów od Banku (...)w C. oraz od Banku (...)w L..

Mając jednak na uwadze aktualną treść art. 101 § 1 k.k. i art. 102 k.k. uznać należało, że czyny określone w art. 297 § 1 k.k. przypisane oskarżonej

uległy przedawnieniu, gdyż od czasu ich popełnienia upłynęło już 15 lat.

W związku z tym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec R. G. (1) w zakresie tak przypisywanych jej czynów umorzył, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sąd odwoławczy uznał również w opisanej sytuacji, że nie ma potrzeby dokonywania szczegółowej analizy pozostałych zarzutów zawartych w apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej i dotyczących obrazy prawa procesowego (pkt I, II i III apelacji).

Należy jedynie w tym zakresie uznać, że zawarte w wymienionych punktach apelacji zarzuty obrazy prawa procesowego nie są zasadne i nie zasługują na uwzględnienie zwłaszcza w sytuacji, gdy skarżący w żaden sposób nie zrealizował obowiązku określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. i nie wykazał wpływu rzekomej obrazy art. 4 k.p.k., 5 § 1 k.p.k., 7 k.p.k., 424

§ 1 i 2 k.p.k., 193 k.p.k., 92 k.p.k., 167 k.p.k., 170 k.p.k. i art. 410 k.p.k. na treść wyroku.

Tego rodzaju obowiązek mógł zostać wykazany jedynie poprzez postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, skoro wymienione przepisy należą do sfery dotyczącej gromadzenia i oceny dowodów. Tego rodzaju zarzutu skarżący w swojej apelacji jednak nie postawił.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Sąd Apelacyjny mając na uwadze powyższe orzekł jak w wyroku.